

Konfirmation. Bededag. 4. søndag efter påske

Salmevalg

Vi kommer til din kirke, Gud, 478

Überørt af byens travlhed, 331

Du skal elske din næste som dig selv

Hil dig, frelser og forsoner, 192

Kære Linedanser

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes

Jeg er det sande vintræ, og min fader er vingårdsmænden. Hver gren på mig, som ikke bærer frugt, den fjerner han, og hver gren, som bærer frugt, den renses han, for at den skal bære mere frugt. I er allerede rene på grund af det ord, jeg har talt til jer. Bliv i mig, og jeg bliver i jer. Ligesom en gren ikke kan bære frugt af sig selv, men kun når den bliver på vintræet, sådan kan I det heller ikke, hvis I ikke bliver i mig. Jeg er vintræet, I er grenene. Den, der bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen frugt; for skilt fra mig kan I slet intet gøre. Den, der ikke bliver i mig, kastes væk

som en gren og visner; man samler dem sammen og kaster dem i ilden, og de bliver brændt. Hvis I bliver i mig, og mine ord bliver i jer, så bed om, hvad I vil, og I skal få det. Derved herliggøres min fader, at I bærer megen frugt og bliver mine disciple.

Som Faderen har elsket mig, har også jeg elsket jer; bliv i min kærlighed. Hvis I holder mine bud, vil I blive i min kærlighed, ligesom jeg har holdt min faders bud og bliver i hans kærlighed. Sådan har jeg talt til jer, for at min glæde kan være i jer og jeres glæde blive fuldkommen. Dette er mit bud, at I skal elske hinanden, ligesom jeg har elsket jer.

Prædiken

Nu træder I jo ind i de voksnes rækker. Og derfor kan jeg med sindsro holde en prædiken om nøgenhed for jer.

Det fortælles, at der på en markedsplads i det nordlige Italien for nogle hundrede år siden skete et under; en kvinde klædte sig nøgen for en mand, hun elskede. Det var kroppen, hun klædte af, men det var hendes sjæl, som folkene så.

Den unge kvinde stod en dag på markedspladsen, som hun havde gjort så mange gange før. Hun kom på markedet de fleste dage; hun fulgtes altid, fra hun var ganske lille, med sin mor; også denne dag, hvor hun mødte kærligheden.

Han var smuk og ung, ikke mange år ældre end hende selv. Deres øjne mødtes i forbifarten. Da blev hun klar over det. Hun slog undseeligt blikket ned, men da hun igen så op, var han væk. Uden at lægge mærke til hende var han gået videre i ivrig samtale med en ven. Hun vendte tavst og bedrøvet hjem.

Fra den dag ledte hun hver dag efter den unge mand på markedspladsen. Men hun fandt ham ikke. Til sidst vidste hun ikke længere om han eksisterede.

Endelig en dag fandt hun ham igen.

Han sad lyttende i en kreds omkring fortælleren på markedspladsen. Hun satte sig også ned og betragtede ham. Hun fik længe lov at sidde i fred, så vendte han sig om og kiggede vredt på hende. Hun irriterede ham.

Samme aften blev hun syg med høj feber. Hun lod den rase uden modstand. Der gik uger før hun var feberfri. Men en

skønne dag meldte livet sig med sine krav i den unge krop. Forældrene blev fyldt af glæde, da de igen hørte hendes latter.

Næste dag gik hun til markedspladsen. Hun havde taget en beslutning om at gøre noget ved livet. På markedspladsen søgte hun straks sin elskede, og da hun så ham, gik hun derhen og tvang ham til at se hende ind i øjnene. Nu skete det, der siden skulle fortælles gang på gang. Med generte og alligevel bestemte bevægelser løsnede hun sine klæder og lod dem falde til jorden. Hun klædte sig helt nøgen.

Forfærdelsen bredte sig blandt folk; der blev trængsel omkring de to. Men mellem den unge kvinde og mand stod tilværelsen stille et kort øjeblik. Nøjagtig så længe som det tager et under at ske. I det sekund var de helt alene på den overfyldte plads.

Manden så den nøgne kvinde foran ham, og han tog imod den uforstilte kærlighed og fyldtes med uendelig ømhed. Han knælede først for hende, men rejste sig så, indhyllede hende i sin kappe, og tog hende med hjem.

Men stemmerne på markedspladsen steg til forbandelse. Enkelte hævdede, at der var sket et under; men de fleste var oprørte. Men det underlige skete, at allerede næste dag var stemningen vendt. Nu var der et flertal, der bekendte sig til underet. Inden ugen var omme, var ingen længere i tvivl, og pigens mor, der var løbet hjem af bare skamfuldhed, kunne nu også se det som et mirakel.

Det unge par levede nu som ægtefolk; men en dag kom der en ny fortæller til byen. Han fortalte historier, men han nøjedes ikke med det. Han drog lærdom af dem og fortalte folk, hvad der var rigtigt, og hvad der var forkert.

Den fremmede troede ikke på noget under i det, der var sket med det unge par. Ret hurtigt begyndte han at fordømme dem. Det var især kvinden, der fortjente Herrens tugt.

Hans ord gjorde deres virkning, og efterhånden sneg de giftige ord sig ind hos de fleste på pladsen.

En dag kom parret til torvet for at handle. Da trængte den fremmede sig frem i mængden. Folk veg tilbage for den myndige skikkelse. Med høj stemme fordømte han dem.

Nej, ikke manden, men kvinden. Hun havde solgt sin krop på markedet, som handelsmænd sælger deres varer. Ophidselsen steg i mængden. Nu var underet glemt, og folk så med den fremmedes øjne: kvinden var uværdig. Hun måtte straffes. Nogen ledte efter den første sten.

Da trådte hendes mand frem. Han søgte tøvende ordene, men fandt dem ikke. Han stod stille med ulykken malet i sit ansigt.

Men da rettede han sig op og mødte den fremmedes blik. Han vendte sig derpå mod sin elskede. Og langsomt klædte han sig af, og til sidst stod han helt nøgen foran hende. Han fyldtes af kærlighed, og stolt lagde han armene omkring sin hustru. De gik sammen over pladsen uden at et menneske hævede hånden eller stemmen mod dem.

Det var underet på markedspladsen. To mennesker valgte at risikere deres liv, og de vandt hinandens kærlighed; men kun fordi de turde stå nøgne foran hinanden, sårbare og uden forsvar; de blottede deres hemmeligheder; og vigtigst af alt: de lagde deres liv og lykke i hænderne på et

andet menneske. Det andet menneske stod med et valg: enten at gøre grin med det nøgne menneske eller at tage imod det.

Det er den kærlighed, Jesus fortalte om. Det er også den kærlighed, Jesus selv hengav sig til andre mennesker med. Jesus sagde til disciplene: dette er mit bud: at I skal elske hinanden, ligesom jeg har elsket jer. Det var det, han mente: at vi skulle klæde os nøgne for hinanden.

Gud tog også imod os, da vi var nyfødte og helt nøgne. Gud kender os som nøgne mennesker, og det vil sige, at over for Gud kan vi intet skjule. Når jeg tænker på, ikke at kunne skjule noget over for andre mennesker, så bliver jeg forfærdet. Det er kun dem, jeg kender allerbedst, som jeg tør fortælle alt, og så er der alligevel altid nogle få ting, som jeg ikke vil fortælle om mig selv; de er mine hemmeligheder, og jeg kan skamme mig noget så grusomt over de hemmeligheder. Men jeg tror, at Gud ser mig nøgen. Jeg tror, at Gud kender mine hemmeligheder. Og det burde jo være forfærdeligt, at det øje, deroppe, ser alt. Men det er det ikke. Det er en befrielse. Fordi Gud har

lovet, at han elsker os og tilgiver os – det vil sige tager imod os helt nøgne, uden at kræve af os, at vi skal være anderledes.

Det vil sige, at over for Gud kan vi være, som vi vil. Og det er ofte lige præcis det, vi har brug for, for at vi tør elske.

Gud gjorde sig også nøgen for os. Da Gud blev korsfæstet, da Jesus døde på korset, var det af nøgen kærlighed; for at Gud blev korsfæstet betyder, at Gud er kærlighed. Jesus forkyndte en kærlighed, der fuldstændigt afslørede Guds væsen. Og da Jesus hang nøgen på korset, pint og korsfæstet på grund af sin kærlighed, tilgav han alle bødlerne.

Gud forkyndte sin kærlighed for os alle, da vi blev døbt. Den kærlighed bekræfter Gud i dag over for konfirmanderne. Gud står i sin nøgne kærlighed foran jer. Spørgsmålet er: Vil I tage imod Guds kærlighed, eller vil I håne den. Tager I imod kærligheden, vil den forandre jer, på den gode måde. Afviser I kærligheden, vil den forhærde jer.

Der er skrevet en sang om det her. Det er en dobbelttydig sang. På dansk hedder den ”ind i mine arme”. Sangeren påstår i første sætning, at han ikke tror på en Gud, der griber ind i menneskers liv. Alligevel er sangen en lang bøn til Gud om, at den kærlighed han har til sin elskede må vare for evigt. Jeg tror, at Gud har grebet ind i vores liv én gang for alle, da Gud lod sig føde, da Jesus Kristus døde for os, og opstod efter tre dage, og da Gud sendte sin Helligånd, som er fællesskabets ånd. Og når jeg synger ”Into my arms” med den historie i tankerne, handler den om at lade Gud hjælpe mig med at stå nøgen foran min næste.

Jeg tror ikke på en Gud, der griber ind. Men jeg ved, min kære, at det gør du. Men hvis jeg gjorde, ville jeg knæle ned og bede ham, om ikke at gribe ind, når det kommer til dig. Ikke at røre et hår på dit hoved, lade dig være som du er. Og hvis han følte, at han skulle føre dig, da skulle han føre dig ind i mine arme. Ind i mine arme, Herre. Jeg tror ikke på, at der findes engle. Men når jeg ser på dig, spørger jeg, om det kan være sandt? Hvis jeg troede, ville jeg kalde dem sammen, og bede dem passe på dig. At de hver måtte

tænde et lys for dig, og gøre din sti lys og åben, og at gå, som Kristus, i nåde og kærlighed og lede dig ind i mine arme. Ind i mine arme, Herre. Men jeg tror på kærlighed. Og jeg ved, at det gør du også. Og jeg tror på en slags vej, som vi kan gå nedad, du og jeg. Så lad jeres lys skinne, og gør hendes rejse lys og ren, så at hun vil komme tilbage altid og for evigt. Ind i mine arme, Herre.

Og så ville det jo være skønt, hvis vi også kunne høre sangen...

Kirkebøn

Kære himmelske Gud, livets Herre. Hjælp os, så vi tør stå nøgne foran hinanden. Giv os mod til at dele vores længsler og hemmeligheder med hinanden, så vi ikke skjuler, hvem vi er, men i stedet står frem i al vores skønhed og sårbarhed. Åben vore øjne, så vi ser hinandens skønhed. Giv os også mod til at tage imod det nøgne menneske, der klæder sig af for os. Amen.

Tale til konfirmanderne

Da vi var på den første konfirmandlejr sammen, bad jeg jer om at skrive ét spørgsmål på vinduerne, som I ville stille til Gud, hvis I fik muligheden.

Der var mange forskellige spørgsmål...

Nogen af spørgsmålene handlede om at undre sig over livet: Hvorfor er alle mennesker ikke ens? Er det rigtigt, at alle mennesker er lige i kristendommen? Hvorfor fik jeg ikke min skummetmælk, da jeg lavede bøn i går? Hvordan blev verden skabt? Hvorfor to ben og ikke fire? Hvorfor er vi skabt, som vi er? Bestemte du, hvordan vi skulle se ud? Hvorfor?? Det er de spørgsmål, filosoffer altid har stillet. Nogle af spørgsmålene findes der videnskabelige forklaringer på, men de svar kan vi ikke altid bruge til noget; for vi har brug for at undre os, og lade forundringen og underet gøre vores liv større.

Andre spørgsmål handlede om livet: Hvad er meningen med livet? Hvem er vi? Er kærligheden lykken? Hvad er kærlighed? Hvorfor lever man ikke for evigt? Hvorfor skal man leve, hvis man alligevel bare skal dø igen efter nogle

år? Det er spørgsmål, som vi *skal* stille os selv og hinanden, for gennem de spørgsmål forstår vi bedre, hvordan vi lever godt med hinanden. Spørgsmålene kalder ikke på et fastlåst svar. De skal stilles igen og igen igennem hele livet, og de skal stilles på ny til alle tider, fordi de handler om det, der er allervigtigst for os.

Endnu andre spørgsmål handlede om ondskaben i verden: Hvorfor forstår vi mennesker hinanden så dårligt? Hvorfor er der så meget had? Hvorfor er der så meget forurening? Hvor mange fejl skal vi begå, før vi bliver fuldendt? Hvorfor er der ondskab? De spørgsmål har vi, fordi hvis Gud er både god og almægtig, hvorfor er alt så ikke bare altid godt? Jeg synes, det er vigtigt at holde fast i, at ondskaben anfægter os. For den dag, ondskaben ikke længere er en provokation, den dag har ondskaben for alvor vundet.

En gruppe spørgsmål handlede om hvem eller hvad Gud er: Findes du? Hvem er du? Er du kærligheden? Er du sorgen? Tilgiver du alle? Elsker du mig? Er du iblandt os? Hvad hedder du til efternavn? Spørgsmålene her kan vi

heller ikke besvare entydigt. Men de handler netop også om det vigtigste i vores liv. De følelser, der stikker dybest. De sidste spørgsmål handler om tab og om døden. Flere af jer har mistet nogen, I elskede, og I spurgte, hvorfor det skulle ske. Flere stillede spørgsmålet, om der er liv efter døden. Det er klart, at de spørgsmål er væsentlige, fordi de handler om dem, vi elskede og dem, vi savner, og de handler om det eneste, der er sikkert for os alle: at vi skal dø.

I stillede nogle fremragende spørgsmål. De her spørgsmål har mennesker stillet Gud og sig selv igennem generationer, når de kom i kirken. Når de gik til barnedåb spurgte de: Elsker du mig? Hvad er meningen med livet? Hvorfor er der ondskab? Er du iblandt os? Når de blev viet spurgte de: Hvad er kærlighed? Er du kærligheden? Er du sorgen? Er kærligheden lykken? Hvorfor skal man leve, hvis man alligevel bare skal dø igen efter nogle år? Når de gik til begravelse spurgte de: Hvorfor skulle min elskede far dø? Hvorfor tog du hende fra mig? Er der et liv efter døden? Og nogle mennesker kom søndag efter søndag og stillede sig

de samme spørgsmål og undrede sig over, hvorfor verden overhovedet blev skabt.

Og gang på gang læste de i bibelen. Ofte var det kedeligt, men af og til fængede et ord, en sætning, en fortælling, en salme eller en prædiken, og de blev lidt klogere på livet: Men det vigtigste var, at de gang på gang blev bekræftet i, at livet er livet værd. At det gør en forskel, om vi elsker, eller om vi ikke elsker. At det gør en forskel for os, at Gud er en tilgivende Gud.

Ateistisk selskab har kørt en kampagne, de kalder ”tænk selv”, hvor de opfordrer til, at folk melder sig ud af Folkekirken. Hvis formålet er, at folk skal tænke selv, så er det en dårlig idé at melde sig ud af kirken. For her handler det netop om at tænke selv. At stille de spørgsmål, I har stillet. Vi har et budskab – nemlig at Jesus Kristus døde for vores skyld og genopstod fra de døde. Men det budskab giver kun mening for os, hvis vi tænker selv. Hvis vi stiller spørgsmålet: Hvad betyder det for mig? Og her en altid en åben dør, til bibelen, til kirken, til salmebogen, til jeres venner, til gudstjenester, dåb, konfirmationer, vielser og

begravelser, og til præsten, når vi opdager, at de spørgsmål er livsnødvendige for os. Nogle af jer vil opleve det ofte. Nogle vil opleve det sjældent. Men tag for alt i verden spørgsmålene seriøst, og acceptér ingen lette svar, for de findes ikke. Held og lykke med resten af livet – og Guds fred!